

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: trešdienās, piektdienās un svētdienās.

UZVARAS CEĻŠ

Redakcija Līvānos, Rīgas ielā 33. Tālruni: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapelkas

Latvijas Komunistiskās partijas Līvānu rajona komitejas un Līvānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes orgāns

№ 136 (934)

Trešdien, 1956. g. 21. novembrī

7. gads

KAS JĀDARA, lai 1957. gadā iegūtu 2000 kg piena no katras govys

V. Šņukute,
MTS galvenā zootehniķe

Vispirms jānokārto lopu barošanas jautājums. Lopi jābaro pēc stingri noteiktām barības devām, kurās jābūt ieslēgtiem visiem kolchozā esošajiem barības līdzekļiem kā rupjajai — sienam, salmiem un pelavām, tā arī sulīgajai — šķiedrenim, saknēm, skābbarībai. Nav jāaizmirst arī spēkbarība un mineralbarība līdz ar vispieejamāko vitamīnbarību — skujām.

Barības krājumi jāpapildina ik dienas, novācot iespējamos kartupeļus, nogriežot cukurbietes. Šinī darbā ik dienas jāieslēdzas visiem lopkopjiem, atmetot runas un domas par to, ka šogad lopbarības pietiks tikai līdz februārim. Esošie lopbarības krājumi jāsadala tā, lai to pietiktu visam ziemošanas periodam.

Vairāk prasību jāuzstāda kolchozu valdēm, brigādiņiem un lauksaimniecības specialistiem par pareizu lopbarības uzskaiti, sadalīšanu un apsardzību.

Līdz 20. decembrim jāaplecina vēl neaplecinātās govys, jāpiebaro tām dīdētus rudzus un vispār jāuzlabo to ēdināšana. Nedrīkst pieļaut govju priekšlaicīgu aizlaišanu un to var novērst tikai tad, ja no pašām pirmajām ziemošanas dienām barības devā ieslēgs pietiekami daudz sulīgās barības un atmetīs govju barošanu ar salmiem vien līdz janvāra mēnesim.

Ik dienas jāizēdina mineralbarība un skujas. Galvenokārt lopi labi, vismaz divreiz dienā, jāpadzirdina, jo, ja lopi jūt slāpes, tad viņi slīkātāk izmanto barību un strauji noliesē. Rupjā barība pirms izēdināšanas ir jāsapatavo, jāaplej ar šķiedreni vai jāsutina. Pie sutināšanas rupjai barībai jāpievieno arī koku pelni, lai barību padarītu bagātāku ar dzelzi, kas ir asins sastāvā. Arī govju slaukšanā jāietur zināma kārtība, vai nu jāslauca visu laiku trīs reizes dienā, vai divas reizes dienā, bet nekādā ziņā nedrīkst taisīt pārējas, piemēram, kad vasarā slauc trīs reizes, bet ar septembra vidu vai oktobripārīet uz divreizēju slaukšanu. Ar to mēs nevīsim apkarot, bet gan sekmējam priekšlaicīgu govju aizlaišanu.

Jau tagad, ziemas periodā, līdztekus visiem pārējiem dienas darbiem jāizved kūsmēsli uz piefermas laucīņiem ar tādu aprēķinu, lai 1957./58. gada ziemai varētu izaudzēt vismaz 2 tonnas sakņu kat-

rai kopšanā esošajai govij. Katrai lopkopei bez sakņaugiem piefermas laukā jāaudzē zaļbarībai mīstrs, kukurūza vai kāda cita kultūra.

Piena izslaukumu kāpināšanā daudz kas atkarīgas no pašām slaucējām. To pierādīja Ļeņina vārdā nosauktā kolchoza slaucēju Helenas Kasales un Veronikas Vaivodes nevainojamais darbs. To pierādīja arī kolchoza „Nākotne” slaucēju panākumi, kur piena izslaukums, salīdzinot ar pagājušo gadu, par 302 kg no katras govys augstāks un iegūts 2505 kg piena no katras gada govys jeb 257 centneri piena uz katriem 100 ha lauksaimnieciski izmantotajām zemes, tas arī deva iespēju kolchozam ierindoties republikas labāko kolchozu vidū. 1956. gadā piena izslaukumus kāpināja par 250—400 kg no govys kolchozu „Latgales zieds”, „1. Maijs”, „Dzimtene”, „Ziedošā vārpa”, Kaļiņina un Molotova vārdā nosaukto kolchozu slaucējas. Ne mazāks faktors piena izslaukumu celšanā ir barības sagāde lopiem. Tādu slaucēju, kas aktīvi piedalās lopbarības bāzes papildināšanā, mums rajonā ir ne mazums.

Lūk, kolchoza „Brīvais zemnieks” slaucēja Franciska Ancāne 1955. gada rudenī iesēja rudzus zaļbarībai, 1956. gada pavasarī uzsēja tur āboliņu, tikai žēl ka vienreiz plaujamo, jo šis mazāk nodēder zaļbarībai. Šī paša kolchoza slaucēja Marta Cērmīniece 1956. gadā izaudzēja labu kukurūzu.

Lauksaimniecības arteļa „1. Maijs” slaucēja Stare Monika 1956. gadā apstrādāja 3 ha lielu piefermas lauku, kur 1,5 ha izaudzēja mīstru zaļbarībai un pārējā platībā audzēja bietes, kartupeļus un burkānus, pavisam iegūstot 30 tonnu sakņu.

Ik gadus lopbarības saknes izaudzē arī lauksaimniecības arteļa „Nākotne” slaucēja Emīlija Švirkste, Oškālna vārdā nosauktajā bb. Stare un Rušeniece, Čapajeva vārdā nosauktajā slaucējas bb. Gaiduka un Aiduka, Lesniece, Mundure un citas kolchoza „Dzimtene” slaucējas.

Ja 300 lielā slaucēju saimē šodien ieslēgsies socialistiskajā sacensībā, novērsīs iepriekšējo gadu kļūdas un strādās ar vēl lielāku uzņēmību, tad varam būt droši, ka 1957. gadā izpildīs PSKP XX kongresa uzlikto uzdevumu.

Rajona slaucējas apspriež aizvadītā saimniecības gada rezultātus

Šā gada 17. novembrī notika rajona slaucēju sanāksme, kura rezumēja socialistiskās sacensības saistību izpildi 1956. lopkopības gadā un nosprauda uzdevumus lopkopības attīstības uzlabošanai. Referatu par šo jautājumu nolasiņa Līvānu MTS galvenā zootehniķe b. Šņukute.

Analizējot to, kā mūsu rajona slaucējas pildīja tās saistības, kuras viņas bija uzņēmušas iepriekšējā slaucēju sanāksmē, izrādījās, ka salīdzinot ar 1955. gadu, piena izslaukumi gan kāpināti par 193 tonnām jeb 100 kg uz katru govju un caurmērā no vienas govys izslaukti 1410 kg, taču socialistiskās saistības ar Preiļu un Krustpils rajoniem nav izpildītas. Arī 7. janvāra slaucēju sanāksmē pieņemtās saistības — izslaukt 2000 kg piena no katras govys, nav izpildītas.

Ar ko tad izskaidrojami tik zemi rezultāti?

Tikai ar pašu slaucēju atlieksmi pret saviem pienākumiem, turpināja b. Šņukute.

Tur, kur slaucējas strādājušas ar prasmi un mīlestību, arī panākumi neizpalika. Lūk, 7. janvārī uzņemtās saistības no 5 labākajām rajona slaucējām izpildīja tikai Helena Kasale no Ļeņina vārdā nosauktā kolchoza, kāpinot piena izslaukumu no govys par 337 kg, izslaucot no govys 2805 kg piena 2200 kg vietā.

Biedrene Šņukute minēja arī pārējo mūsu rajona slaucēju pirmrindnieku vārdus, uzsverot, ka piena izslaukums pirmkārt atkarīgs no slaucējas. Ar asu kritiku zootehniķe vērsās pret tām slaucējām, lauksaimniecības specialistiem, kolchozu vadību, kas pavirši baro un kopj lopus.

Pēc referata izvērās dzīvas debātes. Kolchoza „1. Maijs” slaucēja Monika Stare uzsvēra piefermas laucīņu priekšrocības. — Šogad izaudzēju 30 tonnas sakņaugu savā piefermas laucīnā, neželēju pūles to kopšanai, prieks bija novākt ražu.

Lauksaimniecības arteļa

„Brīvais zemnieks” slaucēja Franciska Ancāne dalījās darba pieredzē.

Par labiem sasniegumiem piena iegūšanā ar Līvānu rajona darbaļaužu deputātu Padomes izpildu komitejas lēmumu slaucējām tika pasniegti ceļojošie vimpeli.

Ceļojošo vimpeli atstāja kolchoza „Nākotne” labākajai slaucējai Emīlijai Švirkstei, kas izslaukusi 2572 kg piena no vienas govys, Ļeņina vārdā nosauktā kolchoza labākajai slaucējai Veronikai Vaivodei, kas izslaukusi 2455 kg piena no vienas govys.

Piešķīra ceļojošos vimpelus Staļina vārdā nosauktā kolchoza labākajai slaucējai Teklai Lielojurai, kura izslaukusi 2229 kg piena no vienas govys. Kolchoza „Uzvara” slaucējai Helenai Rāznai, kura izslaukusi 2142 kg piena no govys un kolchoza „Brīvais zemnieks” slaucējai Franciskai Ancānei, kura izslaukusi 2129 kg piena no vienas govys.

Līvānu rajona slaucēju socialistiskās sacensības SAISTĪBAS

1956.—1957. saimniecības gadam

Padomju Savienības Komunistiskās partijas XX kongress izvirzīja visiem lauksaimniecības darbiniekiem grandiozus uzdevumus: krasi kāpināt visu lauksaimniecības kultūru ražību, piegādes laikā divkārtot lopkopības produktu ražošanu. Padomju tauta, realizējot dzīvē šo partijas un valdības izvirzīto tautas saimniecības attīstības programmu, guvusi jau zināmus rezultātus. Daudzi mūsu Dzimtenes kolchozi, rajoni un pat veseli apgabali pagājušajā saimniecības gadā ievērojami kāpinājuši gaļas un piena ražošanu. Maskavas apgabala kolchozi aizvadītajā saimniecības gadā ieguvuši vidēji no katras slaucamas govys pa 2712 kg piena.

Arī mūsu republikas lopkopji šajā posmā guvusi ievērojamus panākumus: Elejas rajona kolchozi „Avangards” un „Padomju jaunatne”, Rīgas rajona kolchozs „Mārupe” un daudzi citi 1955.—56. saimniecības gadā ieguvuši vidēji no katras slaucamas govys pa 3200 kg līdz 3500 kg piena.

Republikā visiem ir pazīstamas mūsu labākās slaucējas, kuras godam pilda partijas un valdības uzdevumu lopkopības produktivitātes kāpināšanā. Republikas labākā slaucēja Marija Gailīte no Cēsaines rajona kolchoza „Padomju zvaigzne” ieguvusi no katras govys pa 5850 kg piena.

Socialistiskajā sacensībā labus panākumus guvusi arī mūsu rajona vairāki kolchozi. Kolchozā „Nākotne” vidēji no katras slaucamas govys ieguva pa 2505 kg piena. Salīdzinot ar iepriekšējo, aizvadītajā saimniecības gadā krietni kāpinājuši piena izslaukumus arī kolchozi „Latgales zieds” un Kaļiņina vārdā nosauktais.

Spilgtu, patriotisku piemēru attieksmē pret socialistisko darbu rāda arī daudzas mūsu rajona kolchozu slaucējas. Kasale Helena no Ļeņina vārdā nosauktā kolchoza ieguvusi 2718 litri piena vidēji no katras govys, Švirkste Emīlija no kolchoza

„Nākotne” 2496 litri piena, Vaivode Veronika no Ļeņina vārdā nosauktā kolchoza 2384 litri piena, Lielojure Tekla no Staļina vārdā nosauktā kolchoza 2233 litri piena un daudzas citas, kuras ikdienas cīnās par piena izslaukuma celšanu gan ganību, gan kūti stāvēšanas periodā.

Apspriežot aizvadītā, 1955.—56. saimniecības gada rezultātus, mēs apņemamies vēl plašāk izvērst socialistisko sacensību par sestās piegādes plānā lauksaimniecībai nosprausto uzdevumu pirmstermiņa izpildi. Mēs apņemamies:

1. Sasniegt piena izslaukumus 1956.—57. saimniecības gadā 2000 kg vidēji no katras slaucamas govys.

2. 1956.—57. gada kūts periodā stingri ievērot barības normas, barību izbarot tikai sagatavotā veidā.

3. Lai nodrošinātu govys ar zaļbarību ganību periodā un sulīgo barību ziemā, mēs apņemamies 1957. gadā katra slaucēja izaudzēt piefermas laucīņos vismaz 0,5 ha lopbarības kultūras, kā kukurūzu, lopbarības bietes, kartupeļus u. c.

4. Kopīgi ar lauksaimniecības specialistiem un kolchozu valdēm ganību periodā organizēt katras govys piebarošanu ar 25—30 kg zaļbarības. Šim mērķim izmantosim zaļbarībai iesētos ziemājus, āboliņu, vīkazu mīstru, kukurūzu un lopbarības kāpostus.

5. Mēs apņemamies ar rūpīgu kopšanu un pareizu barošanu un savlaicīgu lecīnāšanu likvidēt ālavību un saglabāt visus 1956.—57. gadā dzimušos jaunlopus.

6. Mēs aicinām kolchozu valdes organizēt ganību periodā aploku ganības, pavisam izvest pļavu un ganību mēslošanu.

Mēs aicinām visus rajona lopkopības darbiniekus plašāk izvērst socialistisko sacensību par lopkopības produktivitātes strauju kāpināšanu. Dot mūsu Dzimtenes darbaļaudīm vairāk piena un gaļas produktu.

Rajona labākie laudis

Tā strādā mūsu kolchoza labākā slaucēja MONIKA STARE

Par slaucēju Monika Stare sāka strādāt no pašam pirmajam kolchoza dibināšanas dienām. Tagad b. Starei sabiedrisko lopu kopšanā ir jau astoņu gadu ilga prakse. Kaut gan viņa vēl pavisām jauna, bet ar 12 govju lielo grupu tiek galā teicami.

Pagājušajā lopkopības gadā no katras govs, atskaitot pirmienu, Monika ir izslaukusi 2170 litrus piena, bet dažas rekordistes izdeva pat pa 3—4 tūkstošiem litru piena.

Vasarā viņa govīs ganīja pati vai arī dažreiz kāds no vecākiem ģimenes locekļiem, bet kā saka pati slaucēja — neviens tā neuzrauga un neizgana lopus, kā tas, kas ieinteresēts par to produktivitāti.

— Es to izjutu pati, jo līdz ko lopus gana svešāks cilvēks, izslaukumi vairs nav tie, — stāsta slaucēja.

Kolchozā ar lopbarību nav sevišķi teicams stāvoklis, bet tā kā Monika vasarā nav slinkojusi, tad no pifermas lauciņa iegūto sakņaugu viņas lopiņiem pietiks visai ziemai. Krājumā ir ap 6 tonnas runkuļu un pusotras tonnas kartupeļu, tas patreiz atļauj izbarot bez rupjās barības katrāi govij pa 5 kg sulīgās barības. Viņa piedalījās arī skābarības sagatavošanā. Tātad arī tur viņai neapšaubāmi ir sava daļa.

Tagad Oškalna vārdā nosauktajam kolchozam ir automašīna ar cisternu, tāpēc šķiedeņa pievešana fermām ir stipri atvieglāta. Šo vērtīgo papildus barību ikdienas saņem arī Monikas Stares govju grupa. Viņa izbaro katrāi govij caurmērā pa 2 spaiņi šķiedeņa dienā. Govīm, kas patreiz slaucamas, barības normas ir lielākas. Tās vidēji dienā izdod pa 8—10 litru piena. Slaucēja panākusi savā grupā tādu stāvokli, ka

cauru gadu slaucamo viņai ir lielākā daļa, bet cietstāvošo govju mazāk. Tas sekmē kā vienu tā otru rūpīgāku kopšanu.

Monika bieži kūti ap savām kopjamajām rīkojas ar skrāpi, birsti un lupatu, bet uzturēt govīs spodras ir ārkārtīgi grūti, jo nepietiek pakaišu materiāla. Kūts ir dziļā un tāpēc katram šķiet būs skaidri kopšanas apstākļi. Slaucenes Monika sāk skandināt jau pulksten sešos no rīta un kad brūnājas ir izslauktas, sākas barošana. Rīta reizē tās saņem sakņaugu devu, rupjo barību un pusi šķiedeņa, otru pusi izbaro vakarā.

Sevišķu vērību slaucēja veltī tam govīm, kas drīz atnesīsies. Tad viņa kūti var sastapt pastāvīgi. Viņa stingri ievēro visus zootehniskos noteikumus kā lopu barošanā, tā kopšanā. Slaucēja zina, ka no tā atkarīga veselīgu un labi attīstītu jaunlopu leguve.

Slaucēja savu darbu kūti veic pēc noteikta režīma un tikai tā ar stingri ieturētu barošanas un kopšanas kārtību viņa panākusi teicamus rezultātus.

Čaklajai slaucējai izstrādātas ap 900 izstrādes dienu uz kurām avansā saņemts pa kilogramam rudzu, 2 rubļi nauda un kopā pustonnas kviešu. Pie tam, kā labākā slaucēja par izslaukuma plāna pārsniegšanu Monika Stare saņemusi pirmajā teļu un pāri 400 litru piena. Ar savu peļņu viņa ir apmierināta un apņēmīgi cenšas no savām brūnājam iegūt vēl vairāk piena. Nežēlojot pūļu, viņa cīnās par kolchoza ganāmpulka produktivitātes nemīgtu kāpināšanu.

A. Trokša,
Oškalna vārdā nosauktā
kolchoza agronome

Par lasītāju konferencēm

Tuvināties dzīvei

17. novembrī Līvānu bibliotēka rīkoja lasītāju konferenci par Z. Skujiņa grāmatu „Ceļi un krustceļi”. Konferences gaita parādīja, ka lasītāji labi izpratuši kā pozitīvo tēlu īpašības, tā arī negatīvo. Galvenie un aktīvākie referenti bija Līvānu I vidusskolas vecāko klašu skolēni un tas jau arī saprotams, jo arī grāmatā attēlotie literārie varoņi ir vidusskolas vecāko klašu audzēkņi. Atzīmējot literārās konferences pozitīvo pusi, nevar nerunāt par to, ka kā referenti, tā debatēs uzstājušies grāmatas lasītāji iztīrāja tikai grāmatu, tās tēlus, bet nesaistīja ar mūsu pašu dzīvi. Taču grāmatas varoņi liek runāt ne tikai par sevi, bet arī par mūsu skolu, rūpniecības uzņēmumu un iestāžu komjaunatnes organizācijām, par jaunatni. Lūk, tikai tad konference būs pilnībā veikusi savu uzdevumu, ja lasītāji grāmatas pozitīvos un negatīvos varoņus salīdzinās ar līdzīgiem jauniešiem no mūsu atsevišķiem skolniekiem, bijušajiem audzēkņiem.

Šoreiz konferencei vajadzēja gala rezultātā mūsu jaunatnei, konferences dalībniekiem, parādīt, ka viņu dzīves ceļam nav jānonāk krustceļos. Kāpēc šī virziena nebija konference? Tāpēc, ka vidusskolnieki uzstājoties neatsaucās uz savas skolas piemēriem, tāpēc, ka bibliotēka, organizējot konferenci, referents neiesaistīja rūpniecības uzņēmumu un iestāžu jauniešus.

Lūk, tāpēc arī konference neveica savu uzdevumu visā pilnībā. Turpmāk organizējot lasītāju konferences, iztīrājamā viela nav „jāapstrādā” sausi, bet tā jāsaista tieši ar mūsu dzīvi.

Pārmetums jāizsaka arī konferences vadītājam b. Švirkstei, kura neierodoties laikā konferencē, negatīvi iespaidoja konferences gaitu, kas neizzuda visā tās darbā.

A. Upenieks

Kā strādājuši rajona rūpniecības uzņēmumi aizvadītajos šī gada 10 mēnešos

Aizvadītajos sestās piecades desmit mēnešos rajona rūpniecības uzņēmumi un organizācijas sasnieguši labus rādītājus ražošanas plānu izpildē. Kopā rajonā 10 mēnešos bruto produkcijas plāns izpildīts par 115,8 %, bet trešā kvartālā par 117 %.

Trešā kvartāla plānu bruto produkcijas izpildē izpildījuši visi rajona uzņēmumi, izņemot remontu un celtniecības kantori. Deviņu mēnešu plānu nav izpildījuši Līvānu pienotava un remontu-celtniecības kantoris.

Uzņēmumos sasniegti labi rādītāji produkcijas pašizmaksas samazināšanā. Spirta rūpniecība trešajā kvartālā samazinājusi produkcijas pašizmaksu par 7,3 %, kūdras fabrika par 3 %, Līvānu pienotava par 6,4 %, Rožupes pienotava par 5,5 %.

Deviņos mēnešos peļņas plāns visos uzņēmumos izpildīts un daudzos vairākkārtīgi pārpildīts.

Šīnīs dienās rajona uzņēmumu un iestāžu vadītāju un strādnieku sanāksmē tika rezumēti trešā kvartāla un 9 mēnešu darba rādītāji. Dzīvas pārrunas izraisīja jautājumi, kuri skar mūsu uzņēmumu savstarpējos darījumus, kā arī iemeslu, kas kavējuši viena vai otra plāna rādītāju savlaicīgu un kvalitatīvu izpildi.

Tika atzīmēts, ka, neskatoties uz sasniegto, ir daudz jo daudz neizpildītu un negatīvu rādītāju. Vairāki uzņēmumi, it sevišķi rūpnieciskais, nepilda ražošanas plānu pa atsevišķiem produkcijas veidiem. Tā trešajā kvartālā no 22 asortimenta veidiem plāns izpildīts pa 11. Neizpildīts kažķu, ķieģeļu, mēbeļu un citu produkcijas veidu izlaides plāns. Ražoto mēbeļu un stikla fabriku izstrādājumu kvalitāte joprojām zema. Kombināts nepiemierina iedzīvotāju vajadzī-

bas pēc kurināmā, apģērbus un apavu šūšanā un remontā. Strādnieku darba ražīgums zems, tiek pieļauti neattaisnoti darba kavējumi.

Kā trešajā kvartālā, tā arī visos 9 mēnešos vāji strādājušas tirdzniecības organizācijas. Trešā kvartāla rajona mazumtirdzniecības preču apgrozījuma plāns izpildīts par 94,4 % un 9 mēnešos par 88 %.

Ļoti bieži un daudzos uzņēmumos administrācija un arodbiedrības organizācija veltī maz vērības strādnieku darba un sadzīves apstākļu uzlabošanai.

Kāda gan ir bijusi kūdras fabrikas vietējās komitejas darbība šīnīs virzienā, ja gada laikā nav notikusi neviena arodbiedrības biedru sapulce. Vietējā komiteja savās sēdēs izskata tikai slimības biļetenus un sūdzības.

Kādēļ mašīnu un traktoru stacijas mehāniskās darbnīcas strādniekiem nav silta ūdens, ziepju un dvieļu roku mazgāšanai, ja noliktavā šīs mantas ir vairumā?

Rajona izpildu komitejas un partijas komitejas ceļojošo sarkano karogu par trešo kvartālu saņēma Līvānu kūdras fabrikas kolektīvs. Kvartāla plāns bruto produkcijas izpildē te izpildīts par 113,4 %, peļņas plāns par 261,6 %, produkcijas pašizmaksas pazemināta par 3 % pie plānotiem 1,6 %.

Sekmīgai gada plāna izpildei uzņēmumu un organizāciju inženier tehniskā personāla un strādnieku neatliekams uzdevums nekavējoši likvidēt pielaistās kļūdas. Kopsolī ar uzņēmuma partijas pirmorganizāciju, komjaunatnes organizāciju un vietējo komiteju jāuzlabo strādnieku darba un sadzīves apstākļi, tas cels darba ražīgumu un nodrošinās plāna izpildi.

M. Māsāne

Jezups Laganovskis

KAS VAINĪGS

satiriska skice

(1 turpinājums)

Pēc brīža piezvanīja viens līdz tam labs draugs, literatūras kritiķis, izlamāja kā pēdējo suni, kāpēc esmu atļāvies mazliet pakritizēt viņa paša sacerējumu, piedraudēja atriekties, un, neļāvis man pat ieplēst muti, nometa klausuli. Zvanīja no Rakstnieku savienības kluba, atgādināja, ka vakarā sekcijā referāts un debates par jautājumu „No runām pie darba”, rīt, „Kā vajag atspoguļot dzīves īstēnību, lai vilks būtu paēdis un kaza dzīva”, parīt pieredzes apmaiņa „Kā es kļuva par klasiķi”. Pa starpām gadījās arī pavisam sveši, nomaldījušies zvani: prasīja septīto vidusskolu, eparchijas padomi, kurpnieku arteli „Milzu soļiem uz komunismu”, trešo milicijas nodaļu, pirti. Sākumā šiem zvanītājiem — gadījās tādi arī agrāk — atbildēju laipni. „Nav pareizi, — teicu,

— savienots, te ir rakstnieka Spalvaiņa dzīvoklis.” Dažiem, kuri visā šai lietā mēģināja vainot tikai centrāli, daļēji priekrizdams, ieteicu tomēr iemācīties no galvas to vietu telefona grāmatā, kur paskaidrots, kā jāstāda numurs, lai negadītos kļūmes. Otrā dienā sāku jau dusmoties, bet uz vakara pusi kļuva itin nīkns. Kā lai nē: atskatot kārtējam zvanam, katreiz domāju, nupat dzirdēšu ar nepacietību gaidīto frazi, ko pats apmēram biju sagatavojis: „Izlasīju, visumā nekas, labi, varbūt pāris vietās vajadzēs drukstus palabot, vienā no tuvākajiem numuriem drukāsim”, bet tā vietā kāds pilnīgi nepazīstams pilsonis bezceremoniāli noprāsīja:

— Prokuratūra?

Vai arī:

— Baze, jā?

— Nē, virsbūve! — šim atcirtu, nosaucu viņu par plānprātīgu un pasūtīju ellē.

Pēc tam, kad tādā pašā veidā tiku jautāts, vai neesmu lombards, revolūcijas muzejs un sieviešu konsultācija, no dusmām biju gatavs sadauzīt telefona aparātu, izšaut griesotos, bļaudams „Pa-lī-gā!”, skriet ar galvu sienā un nekad vairs nerakstīt stāstus. Neko tam līdzīgu neizdarīju tikai tāpēc, ka nolēmu vēl vienu dienu pagaidīt un tad...

Nākošajā rītā maiga sievietes balss pārmetoši nočivināja:

— Kāpēc tu vakarneatnāci?

— Uz kurieni? — es nesa-pratu.

— Nu, kā... Es taču tev teicu, ka būšu viena pati mājās, tu apsolīji.

— Kas runā? — painteresējos.

— Ak, tad nepazīsti vairs! Jā, jā, ātri paspēji aizmirst... Nu, Liena.

— Ā! — beidzot apjēdzis, par ko ir runa, iesaucos, — nez kas, velns, mani pamudināja uz šo nedarbu, laikam tas pats izmisums, kas vakar tik tikko neļāva sadauzīt apa-

ratu. — Lienīt, tu! Nē, es neko neesmu aizmirsis, man tikai likās, varbūt provokācija, saproti, tāda savāda balss... Jā, ļoti žēl, es pats taisījos tev piezvanīt un pateikt: vakar nekādi nevarēju, ar darbiem tā sanāca. Un es tā gribēju atkal būt kopā ar tevi.

— Nu, un šodien? — manas atvainošanās mīkstināta, nepazīstamā sieviete kļuva pielaidīgāka.

— Būšu noteikti, kaut vai pasaulei gals!

— Nāc, es ļoti ļoti gaidīšu. Rīt, pats zini, vairs nevarēs.

— Ja tu zinātu, kā es tevī mīlu! — pačukstēju, noliku klausuli un iesmējos. Pirmo reizi pa visām šīm dienām. „Ja jau cilvēki par varēm plijas virsū, — nodomāju, — var arī aprunāties. Par mani zirgojas, kāpēc es nevaru par citiem?”

Ar to tad arī sākās. Todi sarunāju vēl vienu tikšanos pie teātra, kur kāda jauna meitene solīja sagaidīt mani ar biļetēm; ar pateicību pieņemu kādam Satrapam Jevlampjevičam domātu apsvei-

kumu dzimšanas dienā; uzdo-damies par kāda rajona dzīvokļu daļas darbinieku, apsolīju vienam iebraucējam divas istabas ar virtuvi, tikai, sak, pāris tūkstoši no jums pie-nāksies; stingri nodrebīāju vienu vīru, kurš izrādījās kādas simt astoņdesmit trešās vai divi simti četrdesmit septītās pārvaldes priekšnieks un, laikam apzvanīdams savus daudzos kantorus, bija nejauši uzgrūdiens man.

— Vispār, — es teicu, lai nerastos nekādi pārpratumi, — priekšnieki, varbūt ne tik lielā skaitā, ir vajadzīgi, var darīt un dara daudz labuma, ja viņi ir gudri, godīgi, principiāli, atsaucīgi. Diemžēl, šai cienījamajā postenī vēl gādās sastapt muļķus, divkošus, birokratus un zaķapastalas, un tas ir par iemeslu daudzām mūsu nelaimēm... Kas zīmējas uz jums, gluži par muļķi jūs nevarēju saukt, zināma saprašana ir...

— Es jūs palūgšu... — Viņš mēģināja iebilst.

(Turpinājums sekos)

Redaktore H. JEROFEJEVA